

Fehér Klára

(Nemes Lászlóné; Újpest, 1922. május 21. - Budapest, 1996. szeptember 11.)

író, újságíró

Budapesten született, fiatalon gyári tisztviselő volt, 1945-1948-ban a budapesti közigazgatási egyetemre járt, közben a Szabad Nép munkatársa volt. 1957-től a Magyar Nemzet tárcaírója lett. 1979-től szabadfoglalkozású író.

Először újságíróként ismerték meg nevét szerte az országban. A szűkebben vett szépirodalomban a negyvenes és ötvenes évek fordulóján jelentkezett először, színdarabokkal és ifjúsági regényekkel. Pályájának kezdetétől sok műfajban dolgozott, a publicisztika mellett írt regényeket és elbeszéléseket, humoreszkeket és drámákat, a hatvanas évek elejétől férjével, Nemes Lászlóval együtt útikönyveket is.

Az író leginkább a fővárosi értelmiség és a középrétegek világában mozog otthonosan. Pellengérré állítja az ügyeskedőket, a hatalommal visszaélőket, mindazokat, akik mások becsületébe gázolnak. Ez az írói hozzáállás némelykor moralizáló, nemegyszer azonban lényeges ellentmondásokat, problémákat ragad meg, szembeszáll a kisemberek kiszolgáltatottságának különböző formáival.

Regényeiben (gyakori műfaja a kisregénynek nevezett hosszabb elbeszélés) és novelláiban hétköznapi figurák lépnek elénk, értelmiségiek, hivatalnokok, újságírók, fiatalok, középkorúak és idősek, a hatvanas-hetvenes évek konszolidált világának jellegzetes alakjai. Emberi sorsokat és magatartásokat ábrázol: gyöngegségeket és segítőkészséget, visszaéléseket és könnyelműségeket.

Szinte két-három évenként új kötettel jelentkezett az író. Az emelkedő életszínvonal éveiben is az erkölcs maradt érdeklődésének középpontjában.

Művei szerkezetében, felépítésében erősen érezhető továbbra is a publicisztikai műfajok hatása; az elbeszélő sorra-rendre föltárja az okokat, az események egymás utáni bemutatása az ismeretlentől halad az egyre teljesebb megismerés felé, végül teljessé válik a kép. Az emberi visszásságok harc osztorozója az évtizedek múltán megértő és együttérző bírálóvá szelídült.

Szereti pellengérré tüzni, gyakran humoros formában, a mindennapok apró bosszúságait, újra és újra szóvá teszi az ügyfél, a polgár alapvető kiszolgáltatottságát. Tárcáiban, jegyzeteiben a pesti élet kitűnő megfigyelője, a hétköznapi megannyi mozzanatát rögzíti, a legtöbbször nem is vállalkozik többre egy-egy jól sikerült pillanatképnél.